

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Aleny Pavlíčkové ve věci

žalobců:

- a) [redacted]
bytem [redacted]
- b) [redacted]
bytem [redacted]
- oba zastoupení advokátem JUDr. Pavlem Bergerem
se sídlem Bělocerkevská 1037/38, Praha 10

proti

žalovanému: **Ministerstvo kultury**
se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 21. 7. 2016, č. j. MK 46856/2016 OLP,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobci domáhali zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ministr kultury zamítl rozklad žalobců a potvrdil rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 30. 11. 2015, č. j. MK 65208/2015 OPP, sp. zn. MK-S 13307/2012 OPP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl soubor „Hostinec Barborka“, v rozsahu: hlavní budova hostince č. p. X na pozemku parc. č. X, vozová kolna bez č.p. na pozemku parc. č. X, a pozemky parc. č. X (jehož součástí je i ohradní zeď s vjezdem) a X, k. ú. X, X, prohlášen za kulturní památku. Za kulturní památku naopak nebyly prohlášeny tři hospodářské budovy bez č.p. na pozemcích parc. č. X, X, X, X, k. ú. X, spolu s pozemky parc. č. X, X, X, k. ú. X, X.
2. V prvním žalobním bodě žalobci namítli, že oba objekty nesplňují podmínky § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „zákon o státní památkové péči“). Napadené rozhodnutí uvádí u hostince pouze jednotlivé prvky (podsklepení zaklenuté valenými klenbami, barokní valené klenby v přízemí s lunetami s hřebínky, kamenný sloup s hlavicí vynášející složitý klenební uzel, trémové stropy v přízemí, klasicistní štuková zrcadla z 19. století, pravděpodobně barokní schodiště do patra, klasicistní krov, klasicistní úprava fasád s bosákovými nárožími, profilovanými římsami, šambránami oken a nikou pro sošku patrona), avšak existence jednotlivých prvků nestačí k prohlášení kulturní památkou – jednotlivé stavební prvky jsou sice historicky hodnotné, ale objekt musí být posuzován ve svém komplexu. Podle žalobců byly charakter i stavební provedení hostince ve své době běžné a stavba typologicky nevybočuje z mnohokrát opakovaného schématu charakterizujícího objekty a areály tohoto určení na území bývalého Rakouska. Areálů tohoto typu je v českých zemích dochováno velké množství, a i rekonstrukce byla pojata tak, že sice byl ve vnějším výrazu ponechán výraz staré „formanské“ hospody, ovšem byla provedena s drastickými zásahy do jeho autenticity, jimiž byly ve většině nenávratně odstraněny navrstvené doklady předcházejícího architektonického vývoje.
3. V případě vozové kolny žalobci brojí proti tomu, že závěr o její historické hodnotě vychází z pouhé pravděpodobnosti, cit. *„je tedy vysoce pravděpodobné, že jde o původní podobu kolny“*. Podle žalobců si bývalá vozová kolna pouze pohledově zachovala výraz historicky působící stavby, která je ovšem tak zdevastována, že ztratila historickou hodnotu. Co se týče zdi, skutečnost, že stojí v historické stopě a vymezuje areál, nestačí k prohlášení za kulturní památku.
4. K tezi, že památkové hodnoty spočívají ve skutečnosti, že objekty hostince, vozové kolny a ohradní zdi tvoří nejhodnotnější část ze souboru navrženého Národním památkovým ústavem (dále jen „NPÚ“), že se výrazně uplatňují v prostředí okrajové zástavby Prahy, že bývalý hostinec se významně uplatňuje v urbanismu obce a že k tomu přispívá i jeho dominantní nárožní poloha, žalobci konstatují, že tyto závěry nemohou nahradit zákonné předpoklady k prohlášení za kulturní památku.
5. Žalobci rovněž nesouhlasí se závěrem, že napadené rozhodnutí neuvádí pouze cenné prvky budovy hostince, nýbrž podrobně uvádí komplexní památkovou hodnotu budovy i celého souboru. Navíc tento závěr odporuje jinému, a to že památkovou hodnotu budovy, kolny i ohradní zdi zvyšuje skutečnost, že patří k sobě jako součásti souboru. Tento soubor zanikl právě rozhodnutím o tom, že nebyl jako celek prohlášen za kulturní památku, když některé objekty z něho vypustilo.

6. V druhém žalobním bodě žalobci namítli, že napadené rozhodnutí se opírá o návrh NPÚ, který je založen na pravděpodobnostních závěrech, kdy jsou některá zjištění (časová, faktická) uvozena výrazem pravděpodobně, přičemž žalobcům jde zejména o hodnocení věcných prvků objektů, např. „pravděpodobně barokní schodiště“.
7. Ve třetím žalobním bodě žalobci namítli, že úpravy objektů nejsou reverzibilní. Prvostupňové rozhodnutí uvádí, že oproti subjektivnímu hodnocení PhDr. H. vyjádřenému ve stavebně-historickém průzkumu bylo prokázáno, že stavební zásahy z 20. století nenarušily zásadně památkovou hodnotu budovy hostince. Dle žalobců však toto prokázání absentuje. Na místě byla při ohledání jen [REDAKCE], která není členkou poradní komise žalovaného, a je to jen její subjektivní hodnocení. Podle žalobců zbořením východní koncové části severní fronty a ohradní zdi s východním vjezdem do dvora areál nabyl svého do značné míry torzálního charakteru a ztratil i své původní průjezdné provozní uspořádání. Rekonstrukce objektu provedená v roce 1988 se omezila pouze na vlastní hostinskou budovu Barborka - na fasádu původní budovy byly přilepeny sádrové „reliéfy“ postav pracujících v pohostinství, které na původním hostinci nebyly. Následný pokus o přestavbu na hotel nebo penzion bývalého vlastníka byl zahájen řadou vnitřních demolic a v tomto stavu ho žalobci koupili.
8. Provedený stavebně-historický průzkum nepovažuje hostinec za kulturní památku ani z hlediska urbanistického, ani z hlediska architektonického. Pokud jde o prvé hledisko, uvádí, že současná podoba a míra autenticity jsou výsledkem poměrně radikálních stavebních zásahů prováděných zejména od 80. let 20. století. Stran architektonického hlediska stavebně-historický průzkum uvádí, pokud jde o interiér, že „*objekt je poškozen zásadními a znehodnocujícími rekonstrukcemi*“, a pokud jde o exteriér, že „*objekt sice navenek působí jako „stará stavba“, ale jde o podobu, která spíše, než že by byla autentická, je do značné míry výsledkem úsilí o určitou reminiscenci při poslední rekonstrukci. Architektonicky je objekt těmito úpravami do značné míry znehodnocen.*“. Ve svém shrnutí dílčí stavebně-historický průzkum konstatuje, že jakkoli stavby vykazují dílčí památkové hodnoty, nejedná se o hodnoty, které jsou významnými doklady historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti (ke stavebně-historickému průzkumu žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 7 As 45/2006-64). Žalovaný však na to reagoval tak, že oba novodobé přístavky a zazděné okenní otvory nesnižují zásadním způsobem architektonické hodnoty budovy. Nejenže přitom tento svůj závěr nijak neodůvodnil, ale k dalším zásahům se vůbec nevyjádřil.
9. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobci namítli špatný závěr o typologii, tedy že součástí památkové hodnoty je právě typologická četnost tohoto typu staveb i jejich variací. Podle žalobců naopak typologická četnost brání prohlášení za památku, neboť rozhoduje o jedinečnosti.
10. V pátém žalobním bodě žalobci namítli, že prvostupňové rozhodnutí je založeno nikoli na osobní prohlídce areálu, ale výhradně na fotodokumentaci. Seznámení se se souborem přímo na místě provedla odborná pracovnice žalovaného [REDAKCE], která však není členkou komise a je pouze tajemnicí, nadto byla ovlivněna [REDAKCE] (ten byl rovněž přítomen na místě), který byl pro svou podjatost vyloučen. Žalobci připouští, že účast členů komise na prohlídce není povinná, leč považují ji za vhodnou. Dále upozornili, že pozdějším rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 4. 2015 bylo uloženo, aby všechny úkony (tj. včetně ohledání a fotodokumentace) proběhly za účasti členů poradní komise.

11. Návazně na předchozí bod v šestém a sedmém žalobním bodě žalobci namítli, že fotodokumentace (fotografie 9x13cm) zkresluje a byla pořízena podjatou [REDACTED].
12. V osmém žalobním bodě žalobci namítli, že se prvostupňové rozhodnutí opírá o stavebně-historický průzkum PhDr. H. předložený žalobci, přestože konstatuje, že je dílčí.
13. V devátém žalobním bodě žalobci namítli, že jim nebylo sděleno, kdo tvoří poradní komisi žalovaného, nemohli tak ověřit, kdo se jednání této komise účastnil a jak se k věci vyjadřoval.
14. V desátém žalobním bodě žalobci namítli, že podnět k prohlášení kulturní památkou nepodal NPÚ, nýbrž podjatý [REDACTED]. Skutečným podnětem je jeho šestistránkový elaborát založený ve spisu NPÚ, kdy na základě tohoto dokumentu NPÚ zpracoval návrh (nikoli tedy podnět).
15. V jedenáctém žalobním bodě žalobci namítli, že pohnutky podatele návrhu/podnětu (zde podjatého [REDACTED]) k prohlášení za kulturní památku nejsou nepodstatné, jak se domnívá žalovaný, a podjatost podatele vedla k podjatosti nejen MČ Dolní Počernice, ale i NPÚ. Žalobci jsou s MČ Dolní Počernice ve sporu a vzhledem k tomu, že starostovi odmítli prodat hostinec za směšnou cenu, stal se předmětem jednání, které by mohlo být za jistých okolností posuzováno jako výhrůžky a šikana. Dále žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, č. j. 6 As 37/2009-135, který uvádí, že by bylo vhodné, aby návrh na prohlášení za kulturní památku obsahoval původní, z jiných dokumentů neodvozený text.
16. Ve dvanáctém žalobním bodě žalobci namítli, že žalovaný sice nemá povinnost konzultovat své záměry s vlastníkem nemovitosti, přesto to v daném případě považovali za žádoucí, k čemuž poukázali na stanovisko bývalého veřejného ochránce práv, přičemž požadovali, aby jim bylo umožněno zúčastnit se jednání poradní komise, která s tím ovšem nesouhlasila.
17. Ve třináctém žalobním bodě žalobci namítli, že na pozemku parc. č. X stojí drážní domek, s čímž se správní orgány nevypořádaly.
18. Ve čtrnáctém žalobním bodě žalobci namítli, že nebyl zpracován řádný stavebně-historický průzkum. Žalovaný uvedl, že jej zákon pro účely řízení nevyžaduje, přesto byl pro rozhodnutí použit právě jen stavebně-historický průzkum poskytnutý žalobci, o kterém žalovaný prohlašuje, že je dílčí a navíc vychází z jeho pravděpodobnostních závěrů.
19. V patnáctém žalobním bodě žalobci namítli, že celé řízení bylo fakticky vedeno [REDACTED], která byla ovlivněna podjatým [REDACTED] a čerpala ze stanoviska MČ Dolní Počernice, s nímž mají žalobci spory. Žalobci připouští, že námitka podjatosti proti [REDACTED] byla vznesena až v rámci rozkladu a neuvedli k ní žádné důkazy, k čemuž dodali, že se k tomu budou z jistých důvodů vyjadřovat až v průběhu soudního řízení. Dodali, že žalovaný konstatoval, že námitka podjatosti nebyla podle § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), uplatněna včas, aniž by zkoumal, zda pro to byly splněny podmínky.
20. V šestnáctém žalobním bodě žalobci namítli, že ani soukromník, ani stát si nemůže dovolit tyto běžné stavby nákladně opravovat. Žalobci navštívili instituce poskytující dotace a od odpovědných úředníků se dozvěděli, že by na tyto stavby prostředky neuvolnili. Žalobci však nemají v úmyslu hostinec bourat, plánují jej opravit prakticky do stejné pohledové podoby, avšak za použití běžné stavební technologie a materiálů.

Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný navrhnul zamítnutí žaloby. Přednesl, že předmětný soubor se nachází na území, kde není zavedena plošná památková ochrana, a tudíž je prohlášení za kulturní památku jedinou památkovou ochranou, kterou požívá.
22. Dle přesvědčení žalovaného uplatňují žalobci natolik náročné požadavky na úroveň památkových hodnot souboru, že by je bezpečně mohly splnit jen skutečně mimořádné objekty, které jsou národními kulturními památkami. Avšak v nyní řešeném řízení jde pouze o nižší stupeň ochrany prostřednictvím institutu kulturní památky, jehož podmínky upravené v § 2 odst. 1 zákona o státní památkové péči daný soubor rozhodně splňuje.
23. Žalovaný zdůraznil, že žalobní námitky byly z hlediska svého obsahu již uplatněny v rámci rozkladu a byly řádně vypořádány v napadeném rozhodnutí, některé byly jen doplněny tak, že žalobci nesouhlasí se způsobem jejich vypořádání. Žalovaný proto plně odkázal na napadené rozhodnutí.
24. Dále žalovaný připomněl, že prohlásit předmětný soubor za kulturní památku doporučily všechny příslušné orgány a instituce na úseku státní památkové péče, konkrétně dotčený orgán státní památkové péče dle § 3 odst. 1 zákona o státní památkové péči, tj. odbor památkové péče Magistrátu hlavního města Prahy, a rovněž odborná organizace státní památkové péče dle § 32 odst. 2 písm. e) zákona o státní památkové péči, tj. NPÚ a rovněž Komise Ministerstva kultury pro hodnocení návrhů na prohlášení nemovitých věcí za kulturní památku a žádostí na zrušení prohlášení nemovitých věcí za kulturní památku. Tato poradní komise je složena z uznávaných odborníků v oblasti památkové péče reprezentujících odbornou veřejnost. Projednání případu se nezúčastnil člen této komise [REDAKCE]. Prvostupňové řízení a v něm vydané rozhodnutí je tedy vedle podrobné fotodokumentace podloženo též odborným hodnocením výše uvedených orgánů a institucí a nejde o svévoli úřední osoby ([REDAKCE]) pověřené vedením tohoto řízení.
25. Žalovaný podotknul, že za kulturní památku byly prohlášeny pouze nejhodnotnější části souboru, zatímco ty části souboru, jejichž památkové hodnoty byly již velmi výrazně poškozeny (hospodářské budovy), za kulturní památku prohlášeny nebyly. Žalovaný tedy postupoval uvážlivě a obezřetně, když prohlásil za kulturní památku jen ty nejhodnotnější části souboru tak, aby byli žalobci co nejméně dotčeni.
26. Ke skutkovým okolnostem žalovaný uvedl, že soubor „Hostinec Barborka“ vykazuje nespornou architektonickou a urbanistickou hodnotu a představuje historicky významný doklad kulturního a společenského vývoje lokality. Historie souboru je spjata s rozvojem silniční a poštovní sítě, k tomu přispívá i jeho dominantní nárožní poloha na křižovatce cest při bývalé císařské silnici spojující Prahu s Vídní. V prostoru souboru je písemně doložena krčma se šenkem piva ve 2. polovině 16. století. Počátky zájezdního hostince a přeprahací stanice lze předpokládat již po roce 1736, kdy mýtní patent nařídil pevný směr jízdy z Prahy přes Dolní Počernice k Vídni. Hlavní výstavba, která nahradila starší stavení, proběhla v souvislosti s novým trasováním císařské silnice na Vídeň, která se zde dokončovala v roce 1765. Josefské 1. vojenské mapování (kolem roku 1780) zachycuje v podstatě dnešní rozsah areálu zájezdního hostince s dvorcem. Vozová kolna je zachycena až na mapě stabilního katastru roku 1841. V roce 1835 je doložena návštěva císaře Ferdinanda Dobrotivého a císařovny Anny Karoliny. V patře hlavní budovy probíhalo od roku 1891 školní vyučování, prostory areálu Hostince Barborka čteně využívaly spolky v Dolních Počernicích. Provoz hostince probíhal od 2. poloviny 16. století a byl přerušen až

roku 2010. Soubor je tedy cenným příkladem staletého kontinuálního provozu původního funkčního využití.

27. Budovy hostince a vozové kolny se také výrazně architektonicky i urbanisticky uplatňují v prostředí okrajové zástavby MČ Dolní Počernice. Bývalý zájezdní hostinec spolu s vozovou kolnou svým exteriérem kvalitně reprezentuje klasicistní slohovou etapu a jako takový se významně uplatňuje v urbanismu obce. Ohradní zeď s vjezdem urbanisticky významně dotváří soubor. Zároveň jedinečným způsobem dokumentuje vývoj tohoto typu staveb ve vztahu k historii lokality i k obecnému vývoji dopravy v Čechách. I přes stavební úpravy ve 20. století objekt hostince i vozové kolny vykazují vysoké hodnoty historické, architektonické a urbanistické. Žalovaný navíc poukazuje na to, že sloupová vozová kolna Hostince Barborka je v rámci Prahy unikátní památkou svého druhu.
28. Žalovaný konečně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 2 As 120/2011-173, cit. „(...) posuzování míry historické, umělecké, vědecké a technické hodnoty konkrétních objektů je ze své podstaty vždy do jisté míry projevem subjektivního vnímání hodnotitelů; hodnotící kritéria jsou zde jen obtížně kvantifikovatelná a významný podíl zde má správní uvážení. Vzhledem k tomu, že oblast správního uvážení leží zásadně mimo rozsah přezkumné pravomoci správních soudů (s výjimkou, kdy došlo k překročení jeho mezí, nezohlednění některého ze zákonem předepsaných kritérií, či dokonce atrahoval-li si správní orgán diskreci tam, kde to zákon nepředpokládá), je v těchto případech ze strany soudu na místě spíše zdrženlivý přístup (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, či ze dne 31. 7. 2007, č. j. 8 Afs 127/2005 - 71).“.

Jednání před soudem

29. Při jednání dne 3. 8. 2020 žalobce a) omluvil neúčast žalobkyně b) a poukázal na neúčast svého zástupce. Žalobce a) setrval na své žalobě a plně na ni odkázal. Akcentoval, že předmětný areál nepovažuje za kulturní památku, ohradní zeď byla opravena za užití dutých cihel, hostinec má jen několik kleneb, což byl běžný stavební prvek, vozová kolna má plechovou střechu a obdobná kolna se nachází na Bílé hoře, pískovcové sloupy zbyly jen dva ze šesti, zbytek byl vyzděn. Údajný historický význam budovy pak vychází toliko z přesvědčení [REDAKCE]. Za žalovaného stavbu prohlédla pouze [REDAKCE], která udělala jen několik nekvalitních fotografií. [REDAKCE] dával první popud k prohlášení kulturní památkou již v roce 1982, znovu v roce 1992, v obou případech byl zamítnut. MČ Dolní Počernice si v roce 2010, čtyři roky po jeho nákupu žalobci, dala do dlouhodobého plánu odkoupit hostinec Barborka, což žalobci odmítli. Poté však MČ Dolní Počernice s žalobci znovu začala jednat o odkoupení a začala jim vyhrožovat, že předmětný areál prohlásí kulturní památkou. Žalobcům byla dokonce uložena pokuta týkající se předmětného areálu v době, kdy rozhodnutí o prohlášení za kulturní památku nebylo ještě pravomocné. Žalobce a) zopakoval, že dle přesvědčení znalce vyjádřeného ve stavebně-historickém průzkumu není předmětný areál kulturní památkou, přesto se o tento průzkum žalovaný opírá. Rovněž znovu poukázal na finanční náročnost opravy kulturní památky s tím, že získání dotace není myslitelné. Žalobce a) proto považuje prohlášení kulturní památkou za formu nátlaku, k čemuž upozornil na spojení [REDAKCE], starosty Z. R. a P. B. (tehdejší primátor Prahy). Žalobce a) také navrhl provedení důkazů (viz níže).
30. Žalovaný se k jednání nedostavil a ani svou neúčast neomluvil.
31. Při jednání dne 14. 9. 2020 žalovaný plně odkázal na své vyjádření s tím, že trvá na zamítnutí žaloby. Žalobci navrhli provedení důkazů: (i) výslech jednoho nebo více členů

rozkladové komise k podkladům, na jejichž základě rozhodovali, (ii) výslech starosty MČ Dolní Počernice k jeho motivaci stran zahájení řízení o prohlášení za kulturní památku, (iii) výslech žalobkyně b), (iv) výslech [REDAKCE] stran jejího místního šetření, fotodokumentace a kontaktů se starostou MČ Dolní Počernice, (v) zpracování znaleckého posudku, (vi) místní šetření, (vii) výslech PhDr. H. k jeho stavebně-historickému průzkumu.

32. Soud zamítl návrh na provedení všech důkazů. Předně proto, že správní soud je soudem přezkumným, nikoli nalézacím, rozsah navržených důkazů je přitom takový, že by se jednalo o rozsáhlé doplnění dokazování; byl-li by soudem shledán takovýto deficit skutkových zjištění správního orgánu, vedlo by to ke zrušení napadeného rozhodnutí. Konkrétně pak k nadbytečnosti jednotlivých důkazů soud uvedl: (i) rozkladová komise je pouze poradním orgánem, rozhodující jsou podklady uvedené v napadeném rozhodnutí, (ii) motivace k zahájení řízení o prohlášení za kulturní památku je dle judikatury irelevantní, (iii) namísto výslechu žalobkyně b) jí soud umožní vyjádřit se coby žalobkyni, (iv) okolnosti místního šetření [REDAKCE] jsou patrné z obsahu správního spisu, (v) ve správním spise je již založen posudek PhDr. H., není důvod pro zpracování dalšího posudku, (vi) u místního šetření ze strany soudu by došlo k posunu role soudu z přezkumné do nalézací, (vii) vysvětlení, proč PhDr. H. nedoporučuje prohlášení za kulturní památku, je dostatečně obsaženo v jeho stavebně-historickém průzkumu.
33. Nato žalobkyně b) obsáhle zopakovala obsah žaloby a průběh správního řízení, přičemž měla zejména za to, že správními orgány byly překročeny meze správního uvážení. Upozornila na okolnosti nákupu hostince Barborka a na trvající soudní spory žalobců s MČ Dolní Počernice týkající se nájmu přilehlých pozemků, na nichž žalobci provozují své podnikání, které chtěli žalobci odkoupit, leč cena byla neustále navyšována. MČ Dolní Počernice přitom měla zájem odkoupit hostinec Barborka a starosta neoficiálně žalobcům vyhrožoval, že hostinec Barborka nechá prohlásit za kulturní památku. K tomu využil kontakty na [REDAKCE], který se opakovaně pokoušel o prohlášení hostince Barborka za kulturní památku, a to v roce 1982, znovu v roce 1992 (správní spis se tehdy ztratil), poté i v roce 1996. Žalovaný následně sám od sebe zaslal dopis NPÚ, že eviduje podnět z roku 1992. Žalobkyně b) dále poukázala na negativní zkušenosti s příslušným stavebním úřadem, protože má pochybnosti o jeho vstřícnosti a nestrannosti ohledně rekonstrukce hostince Barborka v případě jeho prohlášení za kulturní památku.
34. Žalobkyně b) soudu rovněž předložila listinné důkazy: zápis z jednání RMČ Dolní Počernice ze dne 17. 3. 2005, stanovisko RMČ Dolní Počernice ze dne 2. 5. 2011, zápis ze zasedání zastupitelstva MČ Dolní Počernice ze dne 16. 5. 2011, informace z webu o podpisové akci [REDAKCE] a starosty MČ Dolní Počernice dne 7. 12. 2013, rukopis [REDAKCE] z roku 1982, dopis [REDAKCE] z roku 1992, dopis žalovaného z roku 1992 [REDAKCE], dopis [REDAKCE] z roku 1996, strategický plán rozvoje Dolních Počernice pro období 2010-2015, dopis žalovaného pro NPÚ ze dne 6. 4. 2011, rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 7. 7. 2020, č. j. MMR-1520/2019-83/149, email Magistrátu hlavního města Prahy starostovi MČ Dolní Počernice; tyto důkazy soud provedl.
35. Žalobkyně b) rovněž obecně poukázala na údajné procesní vady při vydání prvního prvostupňového rozhodnutí, které mělo být, dle své datace, vydáno ještě před zahájením správního řízení a před doručením výzvy k vyjádření žalobcům. Žalovaný toto negoval, resp. uvedl, že i kdyby tomu tak bylo, před vydáním druhého, relevantního prvostupňového rozhodnutí již bylo vše procesně v pořádku.

36. Žalovaný k dotazu soudu na možnost získání dotace uvedl, že na ni zákonný nárok není, současně však poukázal na to, že se napadené rozhodnutí vypořádalo i s údajnou finanční náročností rekonstrukce hostince Barborka v režimu kulturní památky, ostatně žalobci sami uvedli, že chtějí zachovat ráz budovy, která přitom není např. barokní, bohatě zdobenou stavbou.

Posouzení žaloby soudem

37. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
38. Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o státní památkové péči za *kulturní památky podle tohoto zákona prohlašuje ministerstvo kultury České republiky (dále jen "ministerstvo kultury") nemovité a movité věci, popřípadě jejich soubory, které jsou významnými doklady historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako projevy tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro jejich hodnoty revoluční, historické, umělecké, vědecké a technické.*
39. Soud zdůrazňuje, že žalobci v žalobě v převážném rozsahu jen opakuji, co již namítali v rozkladu, byť v některých případech svou argumentaci poněkud rozvíjí a na vypořádání rozkladových námitek částečně reagují. Jádrem jejich námitek však žalovaný vypořádal. Za situace, kdy žalobci vůči tomuto vypořádání neuplatňují konkrétní a usouvztažněné pochyby, argumentaci správních orgánů konkrétně nevyvrací, s jednotlivými úvahami správních orgánů přímo nepolemizují, ale jen opakuji to, na co už bylo reagováno, se soudem neotvírá možnost, aby působil jako arbitr mezi konkurujícími argumenty. Role soudu proto zůstává v tom, aby přezkoumal, zda úvahy správních orgánů jsou racionální a logicky soudržné, přičemž v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí soud žádné deficity, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí, neshledal. Soud proto níže k jednotlivým námitkám stručně uvádí argumentaci žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí, s níž se ztotožňuje, případně se vyjadřuje k některým novým okolnostem.
40. Dále soud akcentuje, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 2 As 120/2011-173, plyne, že soud má v projednávané věci – prohlášení za kulturní památku, kdy dochází k subjektivnímu hodnocení míry historické a umělecké hodnoty konkrétních objektů – postupovat zdrženlivě, tedy omezit se na zjištění, zda nedošlo k překročení mezi správního uvážení nebo jeho zneužití (viz § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Toto překročení mezi správního uvážení nebo jeho zneužití však soud neshledal.
41. K prvnímu žalobnímu bodu [oba objekty nesplňují podmínky § 2 odst. 1 písm. a) zákona o státní památkové péči] žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že prvostupňové rozhodnutí neuvádí pouze jednotlivé cenné prvky budovy hostince, nýbrž podrobně uvádí komplexní památkovou hodnotu budovy i celého souboru. Soud dodává, že prvostupňové rozhodnutí tak skutečně učinilo (str. 2, 3, 5, 7-9), neboť se zabývá nejen popisem prvků staveb, ale i dějinami areálu a jeho historickým významem. Ostatně, jednotlivých cenných architektonických prvků je značné množství, tudíž i jen z jejich kvantity lze dle soudu dovodit, že objekt jako celek musí mít nutně historickou hodnotu. Námitka, že stavba nevybočuje z mnohokrát opakovaného schématu, užívaného ve své době, je dle žalovaného vypořádána v prvostupňovém rozhodnutí na str. 8 odst. 4 (*„Součástí památkové hodnoty je však právě typologická četnost tohoto typu staveb i jejich variací ...“*), dále pak soud odkazuje na

vypořádání čtvrtého žalobního bodu níže). Námitka, že je nevratně narušena autenticita vozové kolny a že ta proto pozbyla své architektonické, historické a řemeslné hodnoty, neodpovídá dle žalovaného skutečnosti, ve špatném technickém stavu je dle sdělení žalobců pohledově nepřístupný krov, zdivo pilířů a sloupy se však nacházejí v dobrém stavu, celkový stav kolny je tedy opravitelný a míra autenticity dochovaných prvků značná. Památkovou hodnotu budovy, kolny i ohradní zdi zvyšuje fakt, že patří k sobě jako součásti souboru. Žalovaný též připomněl, že dle § 2 odst. 2 zákona o státní památkové péči se soubory věcí prohlašují za kulturní památky, i když některé věci v nich nejsou kulturními památkami. Co se týče další argumentace žalovaného (poloha areálu, uplatnění v zástavbě či urbanismus obce), dle soudu jsou tyto okolnosti uváděny pro dokreslení situace a nijak nenahrazují splnění zákonných podmínek pro prohlášení za kulturní památku, které již byly splněny. Aspekt souboru budov přitom nezanikl jen z důvodu, že z něj byly některé (méně hodnotné či zdevastované budovy) vyjmuty, toliko se zúžil.

42. K druhému žalobnímu bodu (závěry jsou založeny na pouhé pravděpodobnosti) žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že pro přesnou dataci se nedochoval dostatek historických pramenů a je nutno vycházet z odborné zkušenosti vytvořené na základě doložených analogických případů. Pokud jde o pravděpodobnostní závěry, které se netýkají datování („pravděpodobně barokní schodiště“), soud poznamenává, že ani v tomto případě nemusí být možné vyslovit kategorické závěry, umělecké slohy nemají pevné hranice, některé prvky objektů mohou vykazovat znaky různých stylů. Totéž platí pro závěr o tom, že některý prvek je původní, je-li dán časový odstup několika staletí a četné přestavby. I na tyto pravděpodobnostní závěry lze proto vztáhnout tezi žalovaného, že při nich vycházel z odborných zkušeností a analogií.
43. Ke třetímu žalobnímu bodu (reverzibilita a rozsah zásahů do objektu) žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že shromážděné podklady prokázaly, že novodobé stavební úpravy z 20. století, které v objektu neuchovaly klasicistní výplně oken a dveří, nesnižují zásadní památkovou hodnotu objektu. Tyto stavby byly ve své době stavěny velmi racionálně, uměleckořemeslnými či uměleckými prvky nebývaly vybaveny. Jak dále prokázalo jednak seznámení odborné pracovnice žalovaného se souborem přímo na místě a potvrdilo stanovisko poradní komise žalovaného, oba novodobé přístavky či zazděné, ale šambránou stále vyznačené původní okenní otvory nesnižují zásadním způsobem architektonické hodnoty budovy. Dvorní novodobý přístavek je snadno odstranitelný a přístavek vstupní části před uliční fasádou je architektonicky pojednaný kontextuálně, se zřetelem na klasicistní styl exteriéru budovy. Zároveň však nepředstírá, že je původní součástí budovy. Je rovněž snadno odstranitelný, avšak ani jeho přítomnost nesnižuje zásadně památkovou hodnotu budovy. Soud dodává, že se žalovaný sice nevyjádřil ke všem zásahům do areálu (žalobci mají zřejmě na mysli zboření části zdi a úpravy provedené v 80. letech 20. století), z celkového kontextu (str. 12/13 napadeného rozhodnutí) lze dovodit, že podstatné je zachování řady hodnotných prvků budovy hostince.
44. Ke čtvrtému žalobnímu bodu (chybný závěr o typologické četnosti staveb) žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že ojedinělost není podmínkou pro prohlášení věci za památku a i u jiných čteně zastoupených typologických staveb obdobných kvalit je za kulturní památku prohlášeno velké množství objektů vysoké architektonické, urbanistické a historické hodnoty, nikoli pouze vybrané příklady jednotlivých typů (např. kostely, fary, měšťanské domy, hrady, zámky, sýpky). Soud připouští, že žalovaný se zčásti mýlí s rozkladovou námitkou, neboť zatímco prvostupňový orgán nejenže nepovažuje četnost

výskytu podobných staveb za překážku, ale naopak za důvod pro prohlášení předmětného areálu za kulturní památku (str. 8 prvostupňového rozhodnutí), a to s přihlédnutím k jedinečným prvkům každé konkrétní stavby, žalovaný se soustředí jen na otázku, zda je nutné, aby byla daná památka ojedinělá. To ovšem neznamena, že námitka nebyla vypořádána, obě odůvodnění se vzájemně argumentačně doplňují a společně námitku žalobců zcela vyvrací (dle ustálené judikatury tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z hlediska soudního přezkumu jeden celek, viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).

45. K pátému, šestému a sedmému žalobnímu bodu (rozhodnutí je založeno na fotodokumentaci, která zkresluje a kterou pořídila podjatá [REDAKCE]) žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že neúčast členů poradní komise při ohledání byla vypořádána v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 9 a 10. Dále podotkl, že v rozhodnutí ze dne 13. 2. 2015 (pozn. soudu, jedná se o rozhodnutí o prvním rozkladu, kterému žalovaný vyhověl) uložil ministr kultury žalovanému předložit věc k posouzení poradní komisi, nikoliv zajistit účast členů této komise při ohledání a pořizování fotodokumentace interiérů. Vzhledem k odborné erudici členů poradní komise a k rozsahu pořízené fotodokumentace (jež byla členům komise předložena k posouzení) nebyla jejich přítomnost při ohledání nezbytná. Členové poradní komise měli k dispozici rovněž stanovisko odboru památkové péče Magistrátu hlavního města Prahy a podnět NPÚ, který obsahuje odborný popis současného stavu, popis historického vývoje souboru, popis památkových hodnot budovy, literaturu vztahující se k navrženým věcem, historické i současné mapové podklady lokality, zákres souboru do katastrální mapy a letecký snímek lokality a dále fotodokumentaci NPÚ, která pak byla doplněna o podrobnou fotodokumentaci současného stavu exteriéru i interiéru budov souboru, a konečně také žalobci dodané stavebně-historické posouzení PhDr. H.
46. Soud nepovažuje usnesení ze dne 27. 4. 2015, jež rozhodlo o tom, že ohledání interiérů proběhne za účasti členů poradní komise žalovaného, za významné. Jednak se jedná o rozhodnutí žalovaného (nikoli ministra kultury coby funkčně nadřízeného orgánu), jednak se zde ukládá povinnost žalobcům, aby strpěli ohledání interiéru členy poradní komise žalovaného. Žalovaný tímto usnesením není vázán v tom smyslu, že by byl povinen místní šetření tímto způsobem provést. Pokud členové poradní komise naznali, že prohlídka za jejich účasti není nutná, pak tomuto postupu nelze nic vytknout. Soud shrnuje, že fotografií byl pořízen značný počet (na CD ve spisu se jich nachází cca 250) a nebyly jediným podkladem pro rozhodnutí, nepotřebnost místního šetření za účasti členů poradní komise žalovaného je odůvodněná. K údajné podjatosti [REDAKCE] se soud vyjadřuje níže.
47. K osmému a čtrnáctému žalobnímu bodu (rozhodnutí se opírá o posudek PhDr. H., ač konstatuje, že je dílčí, a dále nutnost stavebně-historického průzkumu) žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v projednávané věci jsou památkové hodnoty, jakož i stav souboru v nezbytném rozsahu, dostatečně patrný z ostatních již shromážděných podkladů. Soud dodává, že jestliže shromážděné podklady ve svém souhrnu dostatečně osvědčovaly, že věc má být prohlášena za kulturní památku, není vadou, pokud byl některý z těchto podkladů dílčí, nebo byly dokonce jeho závěry vyvráceny (rozhodnutí se opírá o skutková zjištění, viz také výše k reverzibilitě a rozsahu zásahů do objektu). Ostatně, jak konstatuje prvostupňové rozhodnutí na str. 10, provedení stavebně historického průzkumu není zákonnou podmínkou pro prohlášení kulturní památkou,

správní orgány ho tak nebyly povinny nechat zpracovat, ale byl-li již žalobci předložen, musely se s ním vypořádat a mohly z něj vycházet.

48. K devátému žalobnímu bodu (žalobcům nebylo známo/sděleno složení poradní komise) žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobci se se zápisem z jednání poradní komise (ve správním spisu pod č. 31) seznámili ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a složení komise je publikováno na webových stránkách žalovaného, přičemž žalobci v průběhu řízení nepožádali o prezenční listinu, ani o zaslání složení komise. Soud doplňuje, že žalobci žádali o sdělení složení poradní komise až v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí, což lze považovat za neúčelné, jelikož o tuto informaci mohli žádat již dříve, event. si ji mohli sami zjistit z webu žalovaného.
49. K desátému a jedenáctému žalobnímu bodu (podnět byl podán [REDAKCE] a nikoli NPÚ, přičemž pohnutky podatele podnětu nejsou nerozhodně) žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že podatelem podnětu není [REDAKCE]. Žalovaný obdržel podnět pouze od NPÚ, který na str. 5 v rubrice prameny a literatura uvádí rukopis [REDAKCE]: „Bývalý zájezdní hostinec Barborka čp. X v Dolních Počernicích. Zpráva z prohlídky budovy, rukopis, listopad 1982, archiv NPÚ, HMP“. Tento pramen z archivu NPÚ pravděpodobně žalobci považují za podnět k provedení řízení, s čímž žalovaný nesouhlasí a dodává, že [REDAKCE] byl z projednávání dotčeného bodu v poradní komisi žalovaného vyloučen (pozn. soudu, [REDAKCE] nebyl členem rozkladové komise žalovaného, jak žalobci zmínili při soudním jednání), když podnět NPÚ vychází mj. ze zmíněné zprávy, jíž je autorem, pročez poradní komisi a žalovanému nic nebránilo užít podnět NPÚ jako podklad pro rozhodnutí. Soud doplňuje, že písemnost NPÚ doručena žalovanému dne 14. 11. 2011 je v průvodním dopise nadepsána jako „podnět“, přílohou je „návrh“. Rozdílnost označení však soud nepovažuje za jakkoli relevantní, významné je výhradně to, že podnět/návrh podal NPÚ, přičemž k jeho zpracování využil podklad (nikoli podnět) vyhotovený [REDAKCE].
50. K pohnutkám podatele podnětu/návrhu žalovaný v napadeném rozhodnutí poznamenal, že není úkolem správního orgánu zkoumat pohnutky, které vedly k podání podnětu/návrhu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 A 106/2002-81, který dospěl k závěru, že motivace podání návrhu může být prakticky jakákoliv, neboť relevantní je výlučně otázka, zda pro prohlášení za kulturní památku byl dán zákonný důvod). Soud pak znovu opakuje, že [REDAKCE] nebyl podatelem podnětu, i kdyby tedy měly být přezkoumávány pohnutky podatele, šlo by o pohnutky NPÚ. Stran žalobci odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, č. j. 6 As 37/2009-135, soud poznamenává, že se v něm hovoří o vhodnosti, nikoli nutnosti užít v podnětu/návrhu vlastní, původní text a Nejvyšší správní soud přejímání textu z jiných dokumentů obecně nepovažuje za vadu (bod 22 věta poslední odůvodnění citovaného judikátu), nadto byla tehdy posuzována situace, kdy podnět/návrh obsahoval takřka výlučně přejatý text.
51. Ke dvanáctému žalobnímu bodu (nedostatek komunikace/konzultace) žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobci měli celou dobu prvostupňového řízení možnost doplňovat své vyjádření, byli dle § 36 odst. 3 správního řádu vyzváni k seznámení se spisem před vydáním prvostupňového rozhodnutí a vyjádřili se ke shromážděným podkladům (viz též str. 11 prvostupňového rozhodnutí). Požadavek, aby žalobci mohli být přítomni jednání poradní komise žalovaného, byl vznesen až v rozkladu, ačkoli jim už byl znám obsah zápisu z jednání této komise. Žalovaný připomněl, že dle čl. 7 odst. 10 Příkazu

ministra kultury č. 15/2007 je jednání komise neveřejné a jiné osoby než členové komise, tajemník a osoby přizvané se mohou jednání komise účastnit jen se souhlasem komise. Soud proto uzavírá, že možnost žalobců vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí byla zachována a jejich přítomnost na jednání poradní komise je na volném uvážení této komise, která měla k dispozici veškeré podklady včetně nesouhlasných vyjádření žalobců. Možno dodat, že opožděnost požadavku žalobců na svou přítomnost při jednání poradní komise je patrně důsledkem toho, že tato komise neinformuje účastníky správních řízení o svém jednání, což logicky není třeba, je-li její jednání zásadně neveřejné.

52. Ke třináctému žalobnímu bodu (otázka drážního domku) žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že nedílnou součástí výroku napadeného rozhodnutí je zakres umístění a rozsahu předmětné kulturní památky do kopie katastrální mapy (str. 13 prvostupňového rozhodnutí). V něm jsou zřetelně vyznačeny stavby a pozemky prohlášené za kulturní památku výrokem I. prvostupňového rozhodnutí, takže nevzniká pochybnost, zda drážní domek na pozemku parc. č. X je, či není kulturní památkou. Soud k tomu podotýká, že zakres obsahuje světlé zvýraznění pozemku parc. č. X a parc. č. X, dále šrafování budovy hostince č.p. X vč. popisku, šrafování vozové kolny vč. popisku a vyznačení ohradní zdi s vraty vč. popisku, což odpovídá výroku I. prvostupňového rozhodnutí. Drážní domek není zvýrazněn šrafováním ani popiskem, není zmiňován ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je jeho existence zmíněna na jediném místě na str. 3, cit. *„[z]ástavbu při severní straně dvora tvoří na sebe navazující přízemní hospodářské budovy různého vzhledu a stavu dochování. Západní úsek (na pozemku parc. č. X) byl původně tvořen objektem se sedlovou zvalbenou střechou na obdélném půdoryse. Tento objekt byl rozdělen na tři části. Část na pozemku parc. č. X byla oddělena a dle sdělení vlastníka sloužila jako drážní domek pro obsluhu železniční trati v sousedství. Dále pokračuje na pozemku parc. č. X torzem obvodového zdiva původní budovy s náletovou zelení uvnitř a východní část původní budovy, který byl přestavěn na kotelnu s pultovou střechou.“*. S ohledem na to, že výrokem II. prvostupňového rozhodnutí nebyly za kulturní památky prohlášeny tři hospodářské budovy bez č.p. na pozemcích parc. č. X, X, X, X, je dle názoru soudu evidentní, a to i s přihlédnutím k zakresu, že existence drážního domku byla vypořádána, přičemž nebyl prohlášen za kulturní památku, neboť je onou „hospodářskou budovou“ bez č.p. na pozemku parc. č. X.
53. K patnáctému žalobnímu bodu (podjatost ██████████) žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobci neoznačili žádné důkazy, že je celé řízení ovlivněno podjatým ██████████, který zmanipuloval i postoje ██████████. Tato námitka byla vznesena až v rámci rozkladu, a nikoliv v průběhu prvoinstančního řízení před vydáním napadeného rozhodnutí, kdy již bylo účastníkům známo, že ██████████ je ve smyslu § 15 správního řádu úřední osobou oprávněnou k vedení tohoto správního řízení a provádění úkonů v řízení, tedy i k provedení ohledání věci, pořízení fotodokumentace či k vyžádání stanoviska poradní komise žalovaného. Dle § 14 odst. 2 věty druhé správního řádu proto k této námitce nelze přihlížet, neboť nebyla uplatněna včas, tedy ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, kdy se dle § 36 odst. 3 správního řádu žalobci již seznámili s obsahem správního spisu a byla jim tak již známa fotodokumentace, protokol z ohledání a protokol z jednání poradní komise, jakož i způsob, jakým ██████████ vede toto řízení. Soud proto uzavírá, že žalovaný řádně zkoumal splnění podmínek § 14 odst. 2 věty druhé správního řádu (nyní § 14 odst. 3 věta druhá citovaného zákona) a správně vyhodnotil námitku podjatosti coby opožděnou.

54. Soud dále uvádí, že podjatost úřední osoby dle § 14 odst. 1 správního řádu může vyvěrat z jejího poměru k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům. Žalobci svou námitku podjatosti opírají o tvrzení (a činili tak již ve svém rozkladu), že [REDAKCE] byla ovlivněna podjatým [REDAKCE], protože byla v kontaktu s ním a s podklady, které vyhotovil. Přitom zcela chybí jakékoli tvrzení, jaký poměr by [REDAKCE] měla mít k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, tedy jaký osobní zájem by měla mít na výsledku řízení, aby měla motivaci jej ovlivnit. Jak již soud uvedl výše, podjatost, resp. pohnutky podatele podnětu nemají na řízení vliv, správní orgány (úřední osoby, členové komisí) musí ke každému podnětu přistupovat nestranně a objektivně zvážit, zda se v daném případě jedná o kulturní památku. Konstrukci žalobců, že se úřední osoba může stát podjatou už jen tím, že se dostala do styku s podjatou osobou, nebo s jí vyhotovenými písemnostmi, proto musí soud odmítnout. I kdyby se totiž tato úřední osoba následně zcela ztotožňovala s pohledem podjaté osoby na věc, pak není-li zde jakákoli indicie o poměru úřední osoby k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, nutno vycházet z toho, že úřední osoba nebyla zmanipulována podjatou osobou, jak bez jakéhokoli upřesnění sugerují žalobci, nýbrž že po zvážení všech okolností považuje názor (podnět, podklad) podjaté osoby za objektivně správný.
55. K šestnáctému žalobnímu bodu (nákladnost oprav, nereálnost dotací) žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že památková ochrana není na překážku rekonstrukci objektu ani odstraňování stavebních závad. K běžné údržbě objektu provozně-technického charakteru není zapotřebí závazného stanoviska orgánu památkové péče dle § 14 zákona o státní památkové péči. Dodal, že dokonce i školy a nemocnice běžně fungují v objektech, které jsou kulturními památkami, a to při současném dodržování všech hygienických, technických a bezpečnostních norem. Žalovaný rovněž popřel obavy z možného neflexibilního, necitlivého či přehnaně přísného postupu orgánu státní památkové péče. Z ustálené soudní judikatury (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 188/2012-25, a ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009-52) totiž vyplývá, že příslušný orgán státní památkové péče nesmí při svém rozhodování dle § 14 zákona o státní památkové péči postupovat tak, aby zbytečným stanovováním finančně či technicky nesplnitelných požadavků bránil vlastníkům v citlivé rekonstrukci a konverzi jednotlivých objektů areálu, a tyto objekty tak mohly být plně využívány a nechátraly a mohly tak být zachovány pro budoucí generace. Příslušný orgán památkové péče tedy musí sledovat dosažení přijatelného kompromisu mezi veřejným zájmem na ochraně kulturního dědictví a soukromým zájmem vlastníků kulturních památek na ekonomické využitelnosti svého majetku.
56. Soud doplňuje, že žalobci sice vyjádřili obavy o cenu rekonstrukce při prohlášení areálu kulturní památkou a sdělili, že mají orientační informace o její finanční náročnosti, resp. že tato náročnost musí být zřejmá i laikům, leč tato svá tvrzení ničím neprokazovali. Co se týče možného získání dotací, žalobci se omezili na vágní prohlášení, že navštívili (neoznačené) instituce, kde se dozvěděli, že by prostředky na hostinec Barborka neuvolnili, opět aniž by toto své tvrzení dokládali. Možno dodat, že pokud žalobci kladli své dotazy ještě před prohlášením areálu za kulturní památku, mohli se příslušné instituce jen stěží patřičně vyjadřovat.
57. Pro úplnost soud uvádí, že co se týče prvního, zrušeného, a tedy již pro věc irelevantního, prvostupňového rozhodnutí, soud se nedomnívá, že by bylo vydáno ještě před výzvou žalobců a před zahájením správního řízení. Žalobci operují s tím, že první prvostupňové

rozhodnutí bylo vydáno (datováno) dne 29. 6. 2012, leč z obsahu správního spisu se podává, že toto rozhodnutí bylo žalobcům zasíláno s průvodním dopisem datovaným dnem 12. 2. 2013, který hovoří o přiloženém rozhodnutí z 12. 2. 2013. Zjevně se tedy jedná o chybu v psaní, což dokládá též řazení správního spisu a skutečnost, že toto rozhodnutí zmiňuje i výzvu žalobcům ze dne 7. 12. 2012, která je obsahem správního spisu a tomuto rozhodnutí předchází. V každém případě, jak uvedl žalovaný během jednání, před vydáním druhého prvostupňového rozhodnutí by tak jako tak bylo vše, tj. zahájení řízení i výzvy, již procesně v pořádku.

58. Závěrem, žalobci krom věcných a procesních námitek poukázali rovněž na negativní vztah MČ Dolní Počernice a jejich starosty Z. R. k žalobcům, kdy mělo být správní řízení vedeno účelově se snahou žalobce poškodit a vynutit si na nich ústupky, k čemuž mělo být využíváno osobního vlivu a tlaku na správní orgány. K údajnému napojení [REDAKCE], původního iniciátora prohlášení hostince Barborka za kulturní památku, na starostu Z. R. však soud podotýká, že [REDAKCE] se o prohlášení za kulturní památku pokoušel již v roce 1982, jak sami uvedli žalobci, tedy ještě za minulého režimu, opakovaně pak v roce 1992 a 1996. [REDAKCE] byl vyloučen pro podjatost proto, že měl osobní, sentimentální vztah k hostinci Barborka, pročez měl setrvalý a eminentní zájem na jeho prohlášení za kulturní památku, a to dávno před tím, než se jeho majiteli stali žalobci a než o něj začala mít zájem MČ Dolní Počernice se stávajícím starostou. Nelze proto dovozovat, že byl [REDAKCE] veden snahou poškodit žalobce a vyhovět MČ Dolní Počernice. Soud nijak nezpochybňuje, že žalobci mají s MČ Dolní Počernice vleklé spory a že MČ Dolní Počernice má, nebo přinejmenším měla, zájem o koupi hostince Barborka. Napadené rozhodnutí však není rozhodnutím MČ Dolní Počernice, nebo [REDAKCE], je výsledkem činnosti žalovaného, jeho poradní komise složené z nezávislých odborníků, na jejímž jednomyslném rozhodnutí se [REDAKCE] nepodílel, a také rozkladové komise ministra kultury. Soudu se proto jeví velmi nepravděpodobným, že by mohlo dojít k ovlivnění tolika zainteresovaných osob, přičemž ani z napadeného rozhodnutí, ani z obsahu správního spisu nelze dovozovat, že by řízení a rozhodnutí bylo výsledkem rozsáhlého komplotu, jak by se mohlo jevit z tvrzení žalobců.

Závěr

59. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
60. Protože žalobci nebyli ve sporu úspěšní a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. září 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu